

Egy pormacska utazása

Egy szürke, szőrös, igazán jó kiállítású pormacska lebegtetett végig a Keletiben a szél. Végiggörgött a 24-es villamos mellett. A lábakat ügyesen kerülgetve áthaladt a téren, el a gyorséttermek előtt. Majd a sarki bolt mellett elegánsan befordult a Garay utcába.

Mindez este hat óra körül történt, október végén. Már sötétedett. Az emberek többsége hazafelé sietett. Ebben a nagy igyekezetben senkinek sem tűnik fel, hogy egy árva porcica magányos sétát tesz a környéken. Ha nem szálldogált volna elég ügyesen, valószínűleg el is tapossák. Valahol a 78-as troli megállója mellett egy öregúr, fényes lakkcipőben és barna nadrágban szinte keringőt lejtett, ahogy telefonálás közben fel s alá járkált. Ahogy a fűgén taposó lábbelik veszélyesen közeledtek felé, a porcica jobbnak látta, ha a falon folytatja útját.

Ahogy ártatlan kis sétáját se vették észre, az sem tűnt fel senkinek, hogy egy-egy ablakon benéz és kukkol. Nem nézte se a házszámot, se az emeletet, de még csak a lakó nevét sem. Csak az érdekelte, ami az ablakkeretben ülő, szobányi tv-ben történik.

Az első ablakot belülről csipkefüggöny keretezte. Odabent csupán egy melegfényű állólámpa és néhány gyertya világítja be a jelenetünket; egy fiatal nő kisbabát ringat a karjaiban, a kanapé és a konyhapult között lépkedve. A bentről épphogy kiszűrődő, halk zene ütemére időnként fordul egyet és gyermekére mosolyog. Köreit egyre lassabban rója, ahogy a kisfiú egyre mélyebb álomba szenderül. Végül gyengéden a kiságyba helyezi őt, és pár percig áhítattal nézi, ahogy a gyerek kis melle fel-le mozog, majd nagyot szusszan, és onnantól hang és mozdulat nélkül alszik. A nő feje is kicsit előrebillen, szemhéjai pedig elnehezdednek, ahogy ott támaszkodik az ágy szélén. Riadtan kapja föl a fejét, és mielőtt még elfogja a kísértés, hogy bemásszon gyermeke mellé aludni, újra járkálni kezd. Összeszedi a széthagyott játékokat és szennyes ruhákat. Mint a macska, nesztelenül jár, és csak időnként pillant szeretettel fia felé. A világért se zavarná meg álmát. A pormacska is így vélekedett, ezért hiába volt valójában észrevehetetlen, úgy döntött inkább továbbhalad.

A következő ablaknál csak egy lehúzott redőnyre talált, ezért rögtön egy emelettel feljebb próbálkozott. Itt még függöny se volt. Bent egy bézs színű nappalit, ízlésesen kiválasztott bútorokat és egy meglepően nagy dohányzóasztalt látott. Ez utóbbi könyvektől roskadozott. Ahogy a szösz jobban körülkémlelt, egy könyvespolcot is látott, még több regénnyel, illetve, ami az ő figyelmét igazán felkeltette: egy embert. Harmincas évei elején járó, átlagos férfi volt. Rövid haja még életteli színben simult koponyájára, arcán vagy ötnapos borosta és kicsit fénytelen, barna szemek ültek. Az a fajta ember volt, akire egyesek azt mondanák, szürke kisegér. Azt viszont be kell látni, hogy egy kisegér még mindig nagyobb és érdekesebb, mint

egy mezei porcica, így őt nagyon is lenyűgözte a férfi. Érdeklődve figyelte, ahogy az ember szendvicset készít magának, felrakja a fejhallgatóját, elindítja a zenéjét és végül leül a kanapéra, hogy elfogyassza vacsoráját. Amikor ezzel és a mosogatással is végzett, visszaült olvasni. Amint a könyvet felnyitotta, valamiféle boldogság suhant át alapból közönyös arcán. Ahogy olvasni kezdett, feszült tartása lassan elernyed, arcvonásai megszelídültek. Felszabadult, egyedül ülve, saját társaságában. Olyan boldognak tűnt így, hogy a szöszmösnek nem volt szíve zavarni. Magára hagyta hát, és új műsor után nézett.

Két ablakkal balra veszekedtek. Egy anya és a lánya. A lány a konyhaasztalnál ül és összetörve sír, nem is tudni, hogy a dühtől vagy a megalázottságtól. Közben az anyja, fölémagasodva, magából kikelve kiabál. Egyik kezében valami papírdarabot és füzetet lenget, amit időnként lányának mutogat. Monológjának tetőfokára érve pedig dühösen földhöz vágja, és már csak ujjal mutogat a gyerekekre. A lány egy próbát tesz valamiféle védőbeszédre, mire egy pofont kap csak válaszul. Erre zokogva kirohan a képből, és ahogy eltűnik, anyja utána kiált még pár szitokszót, majd tehetetlenül lerogy a székre. Elmélázva nézi a földön heverő, gyűrött dolgozatot, amin a rossz jegy már kicsit el is folyt a ráesett könnycseppektől. A pormacskának nem tetszett a jelenet, inkább továbblibbent egy másik ablakhoz. Talán arra emlékeztette, mikor őt nyomták el hasonlóan a porszívóval, aminek a porzsákjából megszökött.

E kellemetlenség után talált csak igazán kedvére való életet. Itt valóban udvariatlanság volt leskelődnie, de kíváncsisága felülírta az amúgy kifogástalan illemtudását. Nem mást talált, mint egy fiatal gerlepárt. Jegygyűrűik a komódon pihentek egymás mellett, szépen, csendben. A tulajdonosaik bezzeg nem. Hangosan szólt Cseh Tamástól az I love you so, ők pedig teljes összhangban, egymáshoz simulva, szinte már egy emberként táncoltak a nappaliban. Mikor az énekes halandzsázott, ők kicsit kuncogtak, majd a trombitaszónál csókba merültek. Egymás fülébe súgták, hogy "I love you so", és angolul is ugyanúgy szerették egymást. A lemezen a tű továbbhaladt és a Horvátország következett. Már nem is táncoltak, inkább csak dölöngéltek ölelkezve. A lány a férfi válla és nyaka közötti gödörben pihentette a fejét, mintha ezt a kis völgyet csak neki teremtették volna. Párja gyengéden megsimogatta a haját, majd pusztit nyomott a feje búbjára. Erre amaz kicsit szorosabban ölelte. Ahogy a zene újból váltott és már a Salgótarján szólt, a férfi pörgetett egyet a lányon, majd szerelmes hévvel húzta vissza egy újabb csókba. De egy olyanba, amibe már a porcica is belepirult. Kicsit zavarban indult tovább.

Most újfent egy lehangoló jelenetet fedezett fel. Egy idős néni ült egyedül egy fotelben. A szobában félhomály uralkodott és csak az ő kézimunkáját megvilágító kislámpa adott némi

világosságot. Molyrágta pulóvere boldogtalanul ölelte körül elgyengült testét. Ősz haja vékony volt és ritkás, a bőre ráncos és pont olyan elnyűtt, mint a felsője. Falain rengeteg bekeretezett kép lógott. Kisgyerekekről, fiatal felnőttekről és egészen idősekről is. Olyan sokan bámulták a kerekéből fekete fehéren és színesen, hogy úgy tűnt mintha nem is lenne egyedül. Pedig magányosan kötögetett. Egyes szemek közé árva könnycseppeket és néhány sóhajt is kötött. Mellette hevert egyszerű, nyomógombos, Nokia telefonja. Egyre csak arra pillantgatott fátyolos tekintettel. A szösz várt, hátha hívás érkezik és történik valami, de minthogy ez nem következett be még egy óra múltán sem, megunta és másik ablakot keresett.

Végül meglegedett egynél, ahol éppen port törölt a lakó. Közben magában beszélt, de az ablak felfogta a szavait és a pormacska nem hallotta. Nem volt semmi különös az egészben, főleg, hogy emberünk ki is sétált a képből. A szösz már épp kezdte volna pásztázni a lakást, hogy addig is szórakoztassa magát, ám ekkor visszatért a lakó egy természetes porszívóval. Nemezisét látva a porcica először csak megdermedt, majd egészen összehúzta magát és levegőt se vett. Ahogy a légszomj egyre jobban zavarta ráeszmélt, hogy közte és a szörny között üveg van, tehát neki igazból semmi köze a bent történő eseményekhez. Mégis ezzel a szörnyű nagy ijedtséggel telt be nála a pohár. “Így rám hozni a frászt, nekem ebből elég!” mondta volna, ha tudott volna beszélni.

Ha beszélni nem is, de haladni azt tudott. Így hát elrugaszkodott és a hűvös őszi széllel egészen az utca végéig szállt, ahol látva, hogy időközben kiürültek az utcák, visszaült a földre. Begurult a Murányi utcába és elindult vissza, a pályaudvar felé. Ott egy bécsi vonat tetszett neki legjobban. Sietősen be is bújtt az egyik ülése alá. Szigorúan a másodosztályra, hisz az elsőről úgyis kipaterolnák.